

have Adgang til Statsoverhovedet i vedkommende Land og til de øverste Kredse i Samfundet, altsaa nærmest de Kredse, der slutte sig om den regerende Fyrste og tilhøre den højere Adel. Man udtaler udtrykkelig i Kommissionens Betænkning, at Gesandterne ere henviste til at hente deres Kendskab til Forholdene i det Land, hvor de opholde sig, fra andre Kredse end Konsulerne, og det er selvfølgelig rigtigt. Men jeg tror netop, at det, at de ere henviste til at hente deres Kundskaber om Forholdene fra Regeringskredsene og fra Adelskredsene, fra de højere Samfundslag, bevirker, at de Oplysninger, de faa, ikke ere saaledes, at de have nogen nævneværdig Betydning for det praktiske Liv. Det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) sagde forleden Dag i sit Foredrag, at den praktiske Uddannelse, som man vil indføre ikke alene for de konsulære Embedsmænd, men ogsaa for de diplomatiske, og hvori man som Led har indført et Aars Praksis, var for lidt for dem, der skulde uddannes til konsulære Embedsmænd. De kunde ikke lære andet i det ene Aar, mente han, end at lade være at staa i Vejen; det kunde maaske ogsaa være tilstrækkeligt, udtalte han, for Gesandterne, men derimod var det ikke nok for Konsulerne. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds gav os nu nylig et Eksempel paa, at en af de Gesandter, vi have i Udlandet, ikke en Gang har lært at lade være at staa i Vejen. Ved de uforsigtige Udtalelser, han har brugt, vilde han vel efter min Mening ikke have gjort saa overordentlig stor Skade, dersom der ikke fra anden Side var fremkommet Udtalelser fra forskellige Mænd og i flere Blade, der have stillet vort Land i et Forhold til Udlandet, som slet ikke har været til Gavn for os. Men dersom han havde lært at lade være med at staa i Vejen og lade være med at komme med uovervejede Udtalelser, som stødte an, saa tror jeg, det havde været bedre for vort Land, og dersom vi ikke havde haft en Gesandt der ude, havde han i alt Fald ikke baaret sig saa kluntet ad. Jeg tror derfor, vi ere heldigere stillede ved ingen at have end ved at have en, som ikke gør nogen væsentlig Gavn, men mange Gange ved sin Kejtethed kan foraarsage, at vi komme i Forlegenhed.

Det er jo ret betydelige Udgifter, det drejer sig om. Først lønnes Gesandterne med 12,000 Kr. aarligt. I selve Lovforslaget er der ikke nævnt, hvad de skulle have i Opholdspenge, men i Kommisions-

betænkningen foreligger der et Forslag, som vel i det væsentlige vil blive fulgt, og af det ser man, at Gesandten i London skal have 33,000 Kr. i Opholdspenge, Gesandten i St. Petersborg 28,000 Kr., Gesandten i Berlin 28,000 Kr., Gesandten i Paris 25,000, Gesandten i Washington 23,000, Gesandten i Stockholm 18,000, Gesandten i Kristiania 12,000, Gesandten i Wien og Rom 16,000 og Gesandten i Bryssel og Haag 9,000 Kr. Det vil altsaa ses, at det er ret betydelige Udgifter, her er Tale om, og der er desforuden ogsaa Lønninger og Opholdspenge til Legationssekretærer o. s. v. Jeg tror derfor, at man skal fastholde det Standpunkt at søge at indskrænke vor diplomatiske Repræsentation i Udlandet og lægge mere Vægt paa at udvide vor konsulære Repræsentation, der væsentlig har til Opgave at tage Vare paa de Rørelser, der ere indenfor det økonomiske Liv. Der foreslaar Kommissionen at give Regeringen fri Hænder til at indsatte Fagkonsuler, som de kaldes, paa Pladser, hvor man anser det for heldigst, og foretage Valg af Valgkonsuler, hvor man anser det for mest formaalstjenligt. Af Kommissionsbetænkningen fremgaar det, at man har anset det for heldigere, hvor man kan faa en god Valgkonsul, at tage en saadan, end maaske at udsende en Fagkonsul, og det kan ogsaa godt være, at det er Tilfældet. Det vil naturligvis under alle Omstændigheder være billigere at tage en Mand paa Pladsen, der indtager en saadan social Stilling, at han er i Stand til at repræsentere, uden at man behøver at give ham Løn, som man naturligvis maa overfor udsendte Fagkonsuler. Men ligesom det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) vil ogsaa jeg gøre opmærksom paa, at dersom man i videre Udstrækning vil gøre Brug af det og ikke i større Omfang udsende Fagkonsuler til de Pladser, som have større økonomisk Betydning for os, maa man i alt Fald sørge for, at der bliver dansktalende Sekretærer paa disse Konsulater. Ofte hører man Folk, som have været nødsagede til at henvende sig til Konsuler i Udlandet, ytre deres Misfornøjelse med, at de ikke have kunnet faa nogen som helst Oplysninger, fordi Konsulen eller hans Kontorfolk ikke have forstaaet deres Sprog. Naar man opretholder en Institution i i Udlandet, der skulde kunne yde vore Landsmænd der Støtte og Vejledning, saa bør det i alt Fald være saaledes, at det Sprog, disse magte at tale, bliver for-